

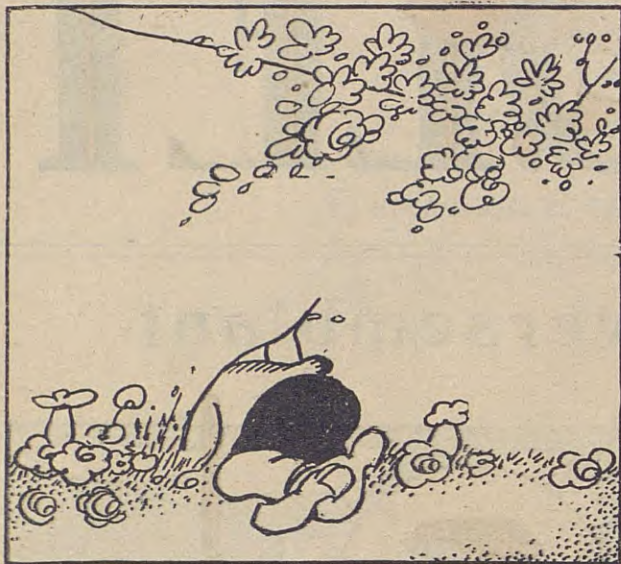
WHOLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

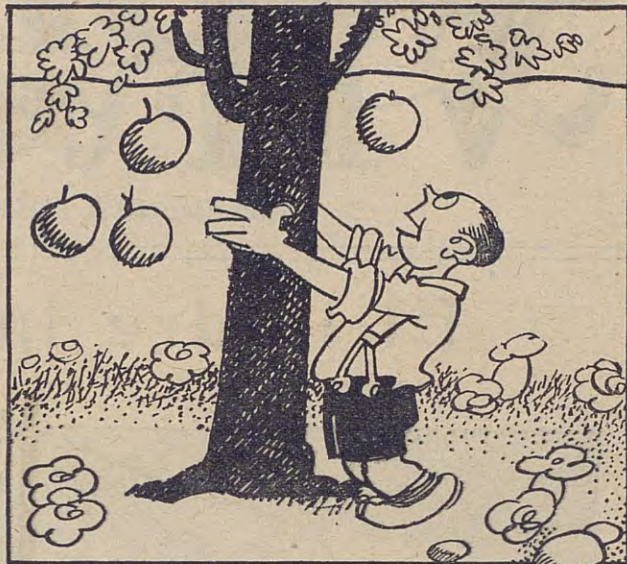
El lladre inversemblant

Les pomes furtades

Entra en Pere a collir pomes
ficant-se per un forat

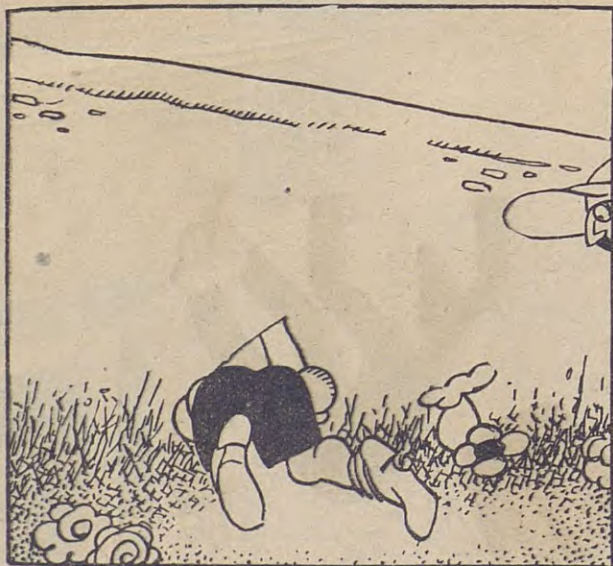
i l'arbre les hi ha donades
amb molt bona voluntat.

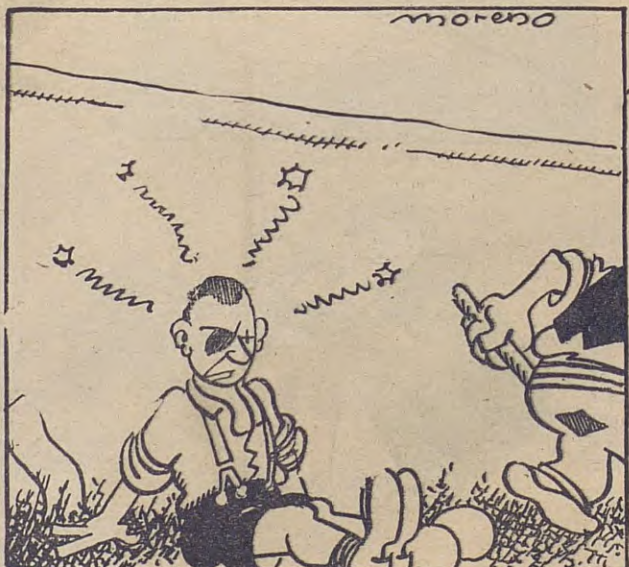
L'amo de l'hort se n'adona
i furiós l'ha amenaçat.

En Pere, per escapar-se,
totes les ha embutxacat.

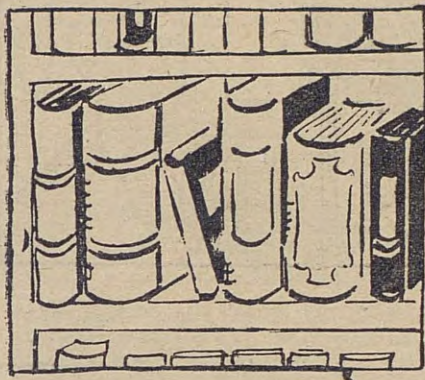

Però pel forat no passa,
puix son volum ha augmentat,

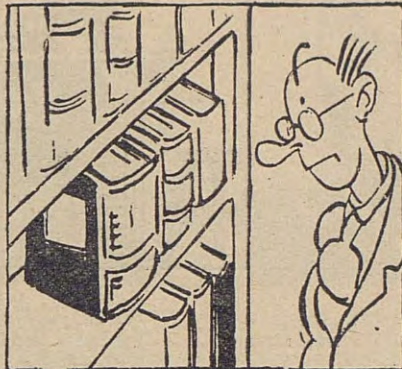

i el pagès, a cops d'estaca,
de robar l'ha desvesat.

El llibre assassí

En certa biblioteca pública hi havia un llibre misteriós.

El bibliotecari no gosava pas obrir-lo. Tenia llegenda negra!

Hom deia com a cert que tots els qui es posaven a llegir aquell llibre

s'anaven tornant vermells, després morats, després negres...

fins que queien morts sense causa aparent.

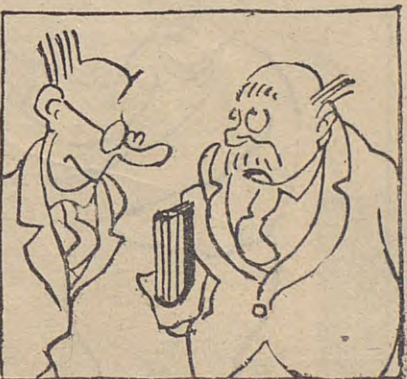
Un dia, un valent volgué fer la prova, per esbrinar-ne la causa.

Es posà a llegir... el rostre se li anava congestionant...

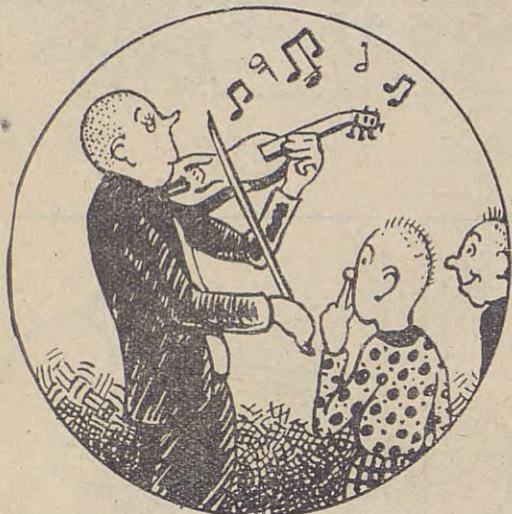

fins que, fent un esforç, tancà el llibre i respirà amb ànsia.

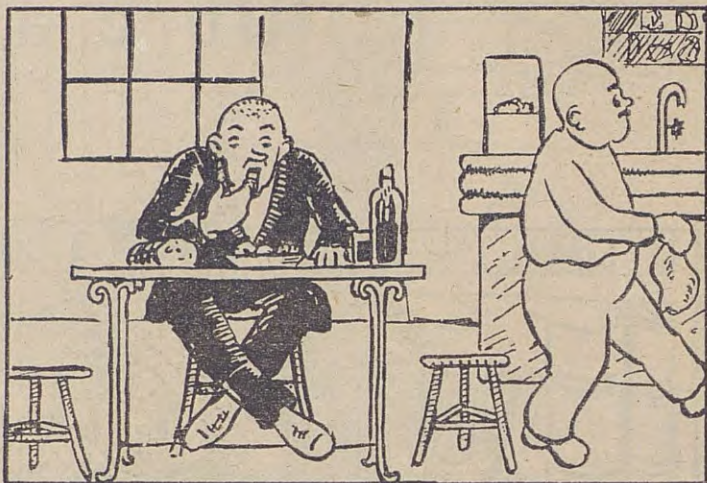

—Teniu raó. Amb un xic més m'ofego, però ja sé la causa! Es que en tot el primer capítol no hi ha cap punt final ni tan sols una coma per deixar respirar el lector.

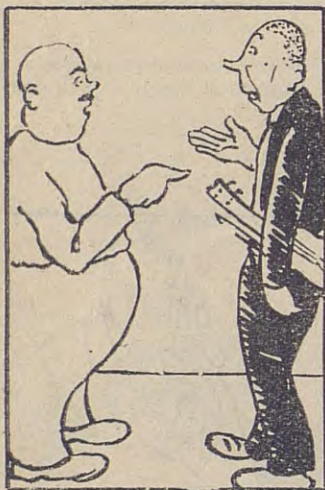
L'avarícia castigada

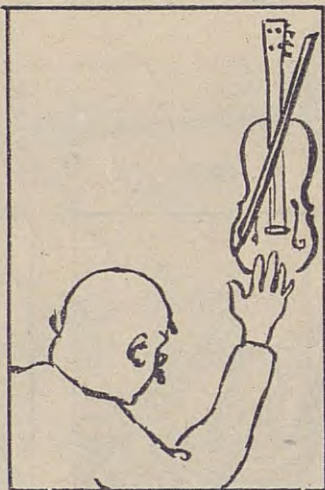
Una vegada era un pobre noi que es guanyava la vida tocant el violí pels carrers. Un dia que no havia pogut

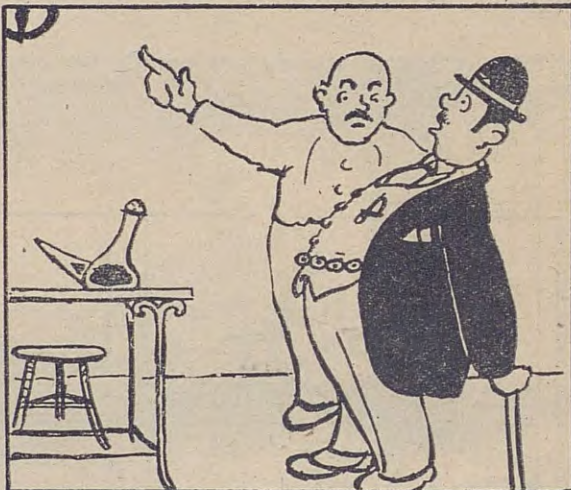
fer ni cinc cèntims, i mort de gana que estava, entrà a un bar i demanà un bon dinar.

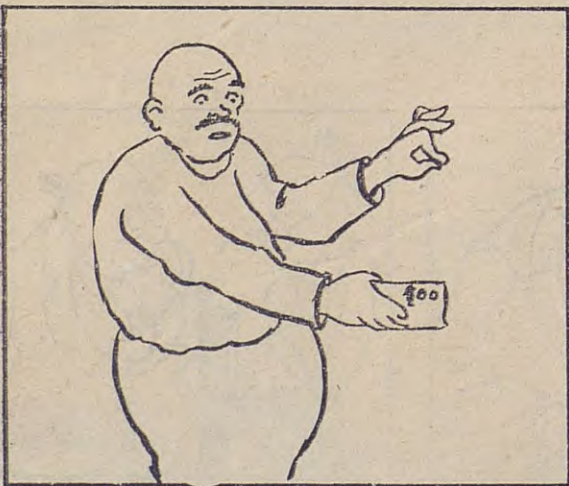
A l'hora de pagar, el violinista diu a l'amo que no té diners per a pagar-li, però que li deixa el violí a compte i el dia que pugui li vindrà a pagar el deute.

L'amo, de mala gana accedeix i penja el violí a la paret.

Al cap de tres o quatre dies es presenta un senyor al bar per a prendre un refresc i, allò que fa un, que dirigeix la vista per tot arreu, es fixa amb el violí. Crida l'amo i li diu: —¿Que és seu aquest instrument? És un Stradivarius autèntic! Si se'l vol vendre n'hi dono mil pessetes. Passaré d'aquí a dos o tres dies per saber la resposta.

A l'endemà mateix va tornar el violinista a pagar el deute i reclamar el violí. Però l'amo del bar li diu que des que el té, tenia més clientela i que si se'l vol vendre n'hi dona cent pessetes.

El xicot accepta sense discussions, pensant que si l'amo tenia manies, ell no, car amb cent pessetes podria comprar-ne un de nou i quedar-li alguns diners.

Però calculeu la desesperació i la ràbia del taverner

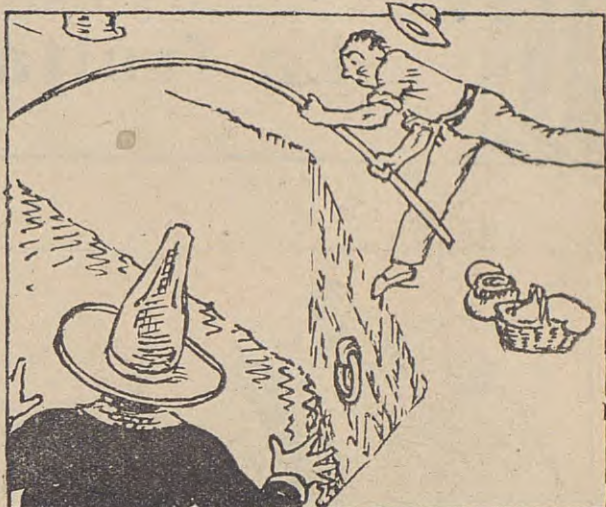

en veure que passaven un, dos, tres i quinze dies sense que comparegués aquell senyor. Va trencar el violí d'un cop de genit, pagant car el fet d'ésser avariciós i de voler aprofitar-se de la misèria dels altres.

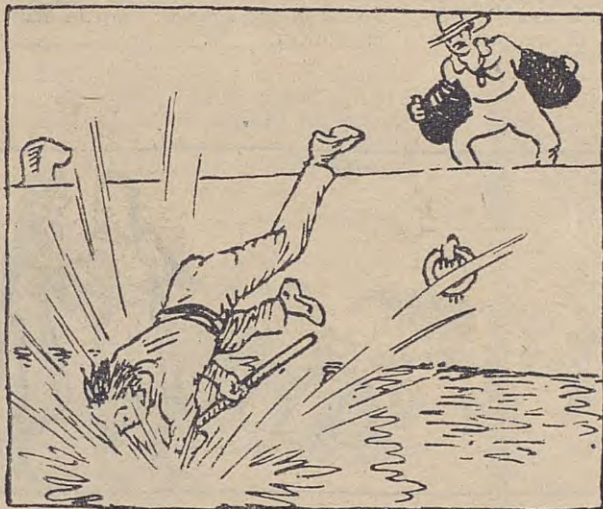
Les Històries de l'oncle Joan

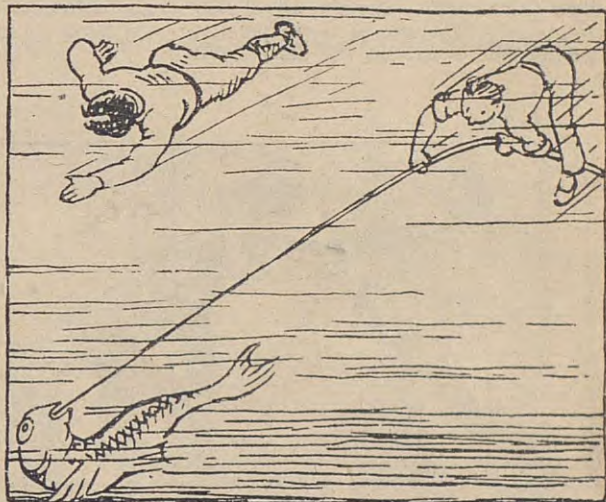
Mr. Pitoff està pensívol, capcot, capficat. Li falta un «número sensacional» per atreure més gent al seu simpàtic circ. Mai no ha pogut fer més enllà de mitja entrada. Es poc. Amb un «número» així faria el ple. Però, nois, no el troba!

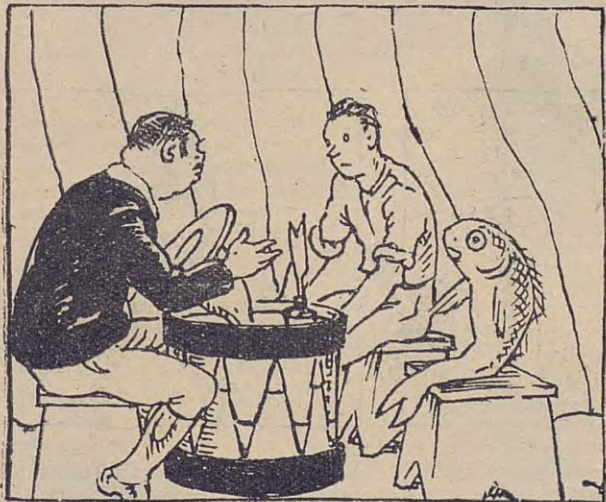
Una tarda que passejava pel port va veure una escena molt curiosa: Un pescador de canya era materialment arrossegat per la seva presa. Això de «la seva presa» és molt dir, perquè el peix tirava amb tanta força...

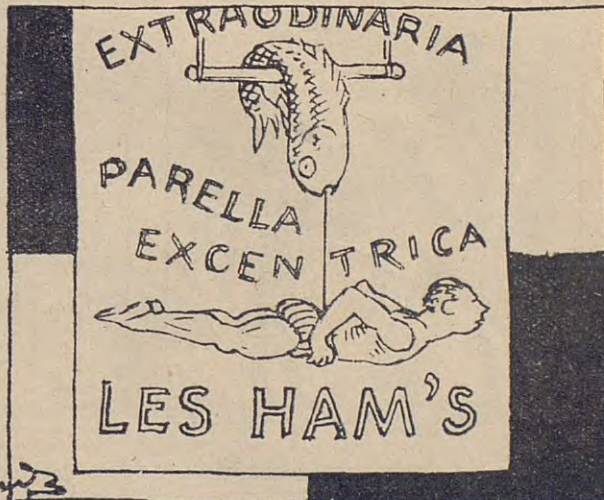
...que no es podia dir ben bé qui era el pescat. Al cap d'una estona sí que es va poder dir, perquè l'home va ésser arrossegat al mar. Mr. Pitoff, vivament interessat, s'hi va llençar al darrera.

En tot allò hi entreveia—finalment!—el seu desitjat «número». En efecte: fent un prodigiós «sota» va atansar-se al peix i va fer-li proposicions avantatjoses.

També li'n va fer al pescador. I després d'un cert temps—el necessari per acostumar el peix, poquet a poquet, a viure fora de l'aigua—Mr. Pitoff va poder anunciar amb lletres ben grosses...

...l'extraordinària parella LES HAM'S—un lluç i un home—que feien exercicis de resistència dental a dalt del trapezi. L'èxit va ésser enorme, i Mr. Pitoff va veure per primera vegada el seu circ ple de gom a gom.

La fruita prohibida

I Parmentier, cirurgià de l'exèrcit francès, caigué presoner en una batalla i fou conduït a Prússia. En el ranxo que els donaven hi havia patates, menjar que a França era desconegut.

II Parmentier les trobava ben bones, i veient el poc preu a què anaven, pensà que aclimatant a França aquell tubèrcul faria un gran bé al seu poble.

III Acabat el seu captiveri es dedicà al conreu de les patates al seu país i a fer-ne la propaganda. Però la gent no en volien.

IV Sollicità una audiència del rei Lluís XV i li exposà els beneficis que l'agricultura i el poble treuen d'aquella planta tan útil. El rei, convençut l'autoritzà a plantar un quadro de patates als jardins Reials.

V Quan la collita fou madura, tota la Cort tastà les patates i en feren grans elogis. El rei, llavors, per contribuir a la propaganda, féu anunciar que el jardiner de Palau donaria patates de franc a tothom qui en demanés.

VI Però els parisencs arrufaren el nas i es negaren a tastar, allò que creien només bo pels porcs i les vaques.

VII Llavors Parmentier tingué una idea genial. Com que els jardins del rei eren públics i hom hi entrava a tothora, demanà a Sa Majestat que fes guardar el quadro de patates per un piquet de soldats.

VIII Així ho feren, afegint-hi un rètol que prohibia, baix pena de presó, emportar-se'n les patates del Rei.

IX Va ésser oli en un llum. Tothom corregué a furtar patates d'amagat dels sentinelles, que tenien ordre de fer els ulls grossos; tothom les tastà, les trobaren bones i quedà introduït el nou vegetal alimentici.

Ben vinguts

Leví i Abraham es deia la Societat d'usurers que a un carrer dels barris baixos deixava a tothom diners. El negoci és una vinya com tots de segur sabreu: Deixes cinc duros, i en cobres, al cap de tres mesos, deu. I si algun pobre no paga

DE COL.LABORACIO

—Veus? aquell que passa és l'adroguer, i què vols que et digui, no hi sóc amic perquè no m'acaba de fer el pes.

—Caram, doncs quan hi vaig a comprar me'l fa molt bo el pes.

com que penyora ha deixat se la ven i encara hi guanya la usurera Societat. El negoci és el negoci i sempre cal vigilar que el soci no faci trampa i d'estafar-lo provar. Per això sempre s'estaven tant Abraham com Leví vigilant-se nit i dia amb els ulls plens de verí. —Si has ficat la mà a la caixa! —Si has tocat els documents! —Deixa'm comprovar el Llibre! —Que desconfiança tens! Fins que un dia, tots dos socis hagueren de consultar un afamat oculista perquè els volgués receptar. —Ja ho veu doctor el què ens passa! Com que ens estem vigilant l'un a l'altre tot el dia, la vista se'ns va escurçant! Recepti'ns unes ulleres que hi poguem veure millor, perquè el jorn que no ens veiéssim tots dos ens fariem por. Quan tingueren ja resolta aquesta dificultat, prosseguiren vigilant-se amb gran unanimitat, fins que fadigat un dia l'un; i l'altre nerviós, fortament es disputaren per un assumpte enutjós, i Abraham, en la disputa, no podent-se contenir, va donà una bufetada al seu vell soci Leví. Aquest, amb la mà a la galta, de seguit s'encaminà

en recerca de justícia, l'advocat a consultar. —M'ha dat una bufetada el meu soci. ¿Posant plet vostè creu que el senyor jutge li faria pagà el fet? —Es difícil—li contesta, amb greu dubte, l'advocat. —Com que no hi ha testimonis, no pot ésser condemnat. En sentir eixes paraules, en Leví se n'entornà cap a la seva botiga i així que Abraham trobà li tornà la bufetada, dient-li: —No la vull més, te la torno ben sencera perquè no en puc fer diners.

P. E. P.

UN COTXE ECONOMIC

Dos rics de poc discutien les qualitats dels seus automòbils.

—Amb el meu—deia l'un—he fet quinze mil quilòmetres i no he tingut la més petita pana de motor.

—Doncs el meu és millor encara—féu l'altre—. Fa dos anys que el tinc i encara no he pagat ni cinc cèntims per reparacions.

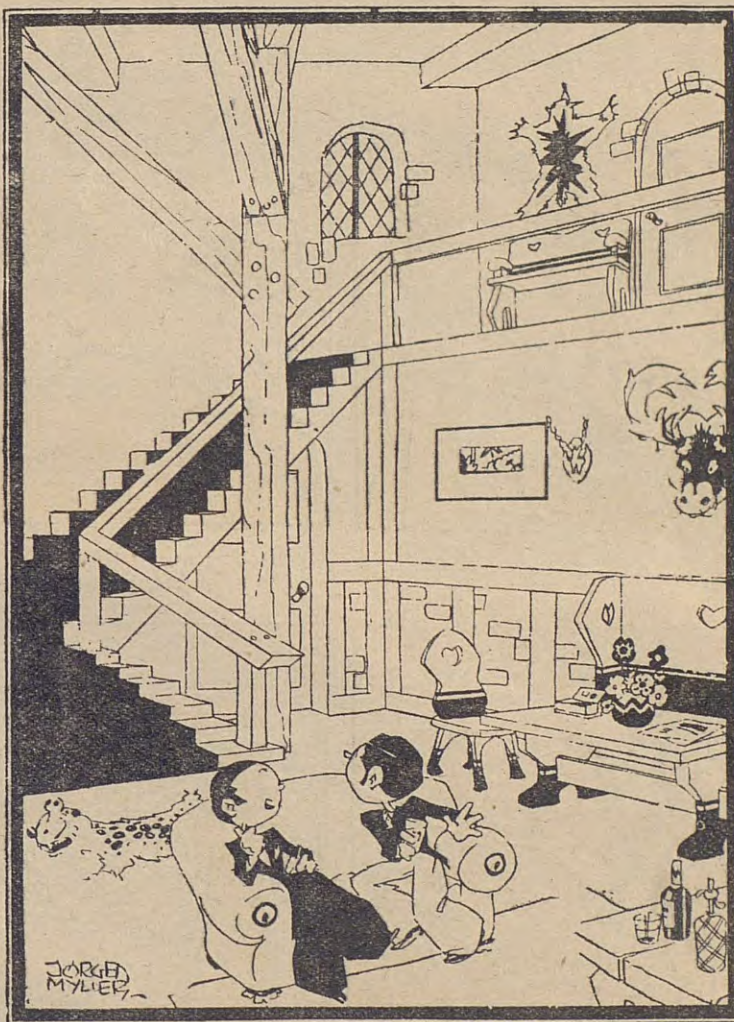
—Sí, ja m'ho diu el mecànic que us les fa, que no el pagueu mai.

UN XICOT CONSCIENCIOS

En Pitafi acabava d'entrar a fer el servei a un regiment de cavalleria, i el sergent li explicava la feina que tindria que fer.

—Quan facis guàrdia de nit a les quadres, has de cuidar que els cavalls no es deslliguin, que no els falti aigua i palla, que no es barallin i que els portin el farratge a l'hora convenient.

—Molt bé, sí senyor—féu en Pitafi. —I al matí ¿a quina hora els he de despertar, els cavalls?

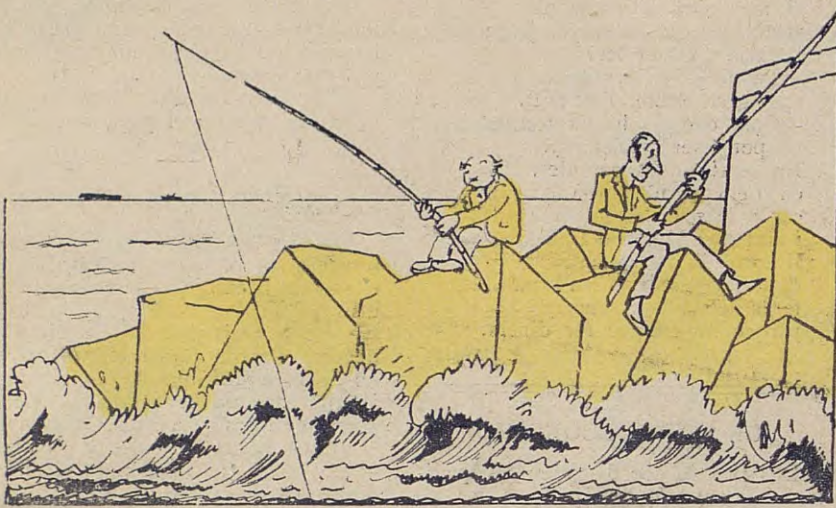

—¿I com va ésser que en Pere es trenqués la cama?
—¿Veus aquesta escala?
—Sí.
—Doncs ell no la va veure.

(De The Passing Show)

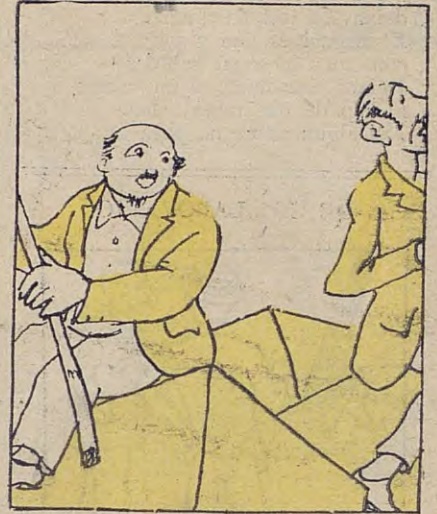
Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Una inesperada pesca
els va bé per la ventresca.*

Se'n van al Port a pescar.
Vejam si podran dinar.

—Em sembla que ja ha picat! —
De segur que és un verat!

—Noi que pesa, quin peixarro!
em sembla que és un llobarro!

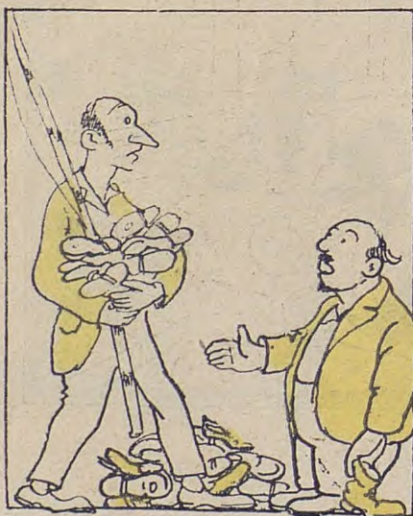
Però era, per mala estrella,
sols una sabata vella.

Tiren l'ham un altre cop
i pesquen un gros esclop.

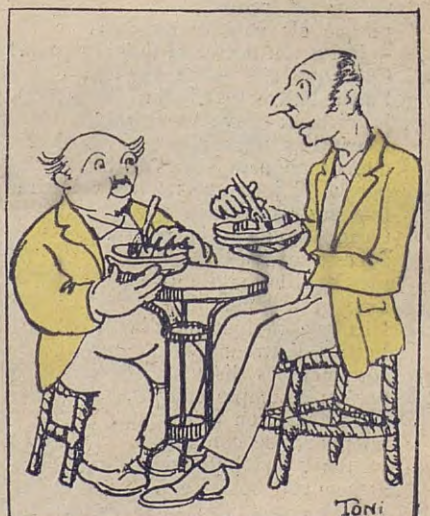
En tres hores han pescat
tres dotzenes de calçat.

—Tinc una idea excel·lent:
cap als Encants falta gent.

Com que el preu és moderat,
molta gent els ha comprat.

Per fi es poden entaular
amb uns plats de bacallà.